

Sygn. akt I Ca 401/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Dymke

Sędziowie: SSO Małgorzata Mikos-Bednarz

SSR del. do SO Monika Strzyżewska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Domurad

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2015r. na rozprawie

sprawy z wniosku P. K.

z udziałem (...) S.A. w L.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 21 lipca 2015r., sygn.. akt I Ns 773/14

postanawia:

1. oddalić apelację,
2. zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.

SSO Małgorzata Mikos-Bednarz SSO Jerzy Dymke SSR(del.do SO) Monika Strzyżewska

UZASADNIENIE

Wnioskodawca P. K. wnosił o ustanowieni służebności przesyłu urządzeń przesyłowych należących do (...) S.A. w L., znajdujących się na nieruchomościach wnioskodawcy, położonych w miejscowości N., oznaczonych jako działka ewidencyjna nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej prowadzi księgę wieczystą nr (...) oraz działką ewidencyjną nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej prowadzi księgę wieczystą nr (...) jednorazowym wynagrodzeniem w wysokości 88.049 złotych, polegającej na prowadzeniu przez powyższe nieruchomości urządzenia przesyłowego w postaci nadziemnej linii energetycznej - odpowiednio średniego oraz niskiego i średniego napięcia o szczegółowo określonej, ponadto wraz z dostępem (...) S.A. w L. do urządzeń przesyłowych, ograniczonym do przeprowadzania niezbędnych inspekcji ich stanu, usuwania wszelkich awarii i zużytych elementów urządzeń, jak również ich odbudowy; prawie przejazdu lub przejścia przez przedmiotowe nieruchomości wraz z niezbędnym sprzętem koniecznym do urządzeń, nadto ograniczeniu uprawnień wnioskodawcy P. K. w pasach określonych na nieruchomościach przez ustanowienie zakazu wznoszenia w tym obszarze jakichkolwiek budynków i budowli, prowadzenia prac ziemnych, istotnej zmiany ukształtowania oraz przeznaczenia terenu, jak również dokonywania nasadzeń.

W odpowiedzi na wniosek uczestnik postępowania (...) S.A. w L. wnosił o oddalenie wniosku. Uzasadniając swoje stanowisko podniesiono zarzut zasiedzenia służebności przesyłu, co zdaniem pełnomocnika wyklucza możliwość sądowego ustanowienia służebności i żądanie z tego tytułu wynagrodzenia. W przedmiocie kosztów postępowania uczestnik postępowania wnosił o zwrot kosztów zastępstwa prawnego.

Postanowieniem z dnia 21.07.2015 r Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej oddalił w całości wniosek o ustanowienie służebności przesyłu i zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 257,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojej decyzji wywiódł, że wniosek jest niezasadny i tym samym podlegał oddaleniu z uwagi na stwierdzenie przez Sąd, iż uczestnik postępowania posiada tytuł prawny do korzystania z nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawcy. Zdaniem Sądu Rejonowego w sprawie należało przyjąć, iż skoro ustanowienie prawa ograniczonego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed jej odrębnym uregulowaniem w Kodeksie cywilnym było dopuszczalne w oparciu o przepisy regulujące w tym względzie służebność gruntową, to tym samym dopuszczalnym było jej zasiedzenie. Tym samym nie zgodził się ze stanowiskiem wnioskodawcy, że ten materialny zarzut nie mógł być skutecznie podniesiony w niniejszej sprawie, ponieważ ustawodawca stosunkowo niedawno, bo w dniu 3 sierpnia 2008 roku wprowadził w życie nowe rozwiązanie legislacyjne określane mianem służebności przesyłu (art. 305¹ -304⁴ kc). Zdaniem wnioskodawcy dopiero od tej chwili na mocy tych przepisów przedsiębiorcy uzyskali - w odpowiedniej formie prawnej - możliwość korzystania z cudzej nieruchomości dla prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie swych usług przesyłowych. Toteż w jego ocenie nie upłynął wymagany przez ustawę termin do zasiedzenia prawa o treści służebności gruntowej.

Sąd I instancji przesądzając spór co do zasady, oparł swoją argumentację na szeroko cytowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego i wypracowanej praktyce sądowej ostatnich kilku lat. Bowiem kwestia dopuszczalności nabycia służebności gruntowej przez przedsiębiorstwo w drodze zasiedzenia na podstawie art. 292 w związku z art. 285 k.c. była już wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego i została przesądzona pozytywnie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02, OSNC 2003, Nr 11, poz. 142, i z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, Lex 458125; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2006 r., IV CSK 149/05, LEX nr 258681, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2006 r., II CSK 112/06, Mon. Pr. 2006, nr 19, s. (...), a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2013 r., V CSK 129/12, LEX nr 1294483). Uznając zarzut uczestnika postępowania o zasiedzeniu służebności za prawnie dopuszczalny w dalszych rozważaniach Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że budowa linii energetycznej została ukończona w 1963 roku. Poprzednik prawny uczestnika postępowania opracował projekt oraz zgromadził dokumentację wymaganą do wykonania inwestycji, obejmującej budowę linii energetycznej wraz z koniecznymi do jej utrzymania urządzeniami. Wnioskodawca zaś nie wykazał, że budowa linii była kiedykolwiek przez posiadaczy czy właścicieli nieruchomości kwestionowana albo, że - swoimi działaniami podjętymi bezpośrednio w celu ochrony prawa własności - przerwał bieg zasiedzenia. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, jak i ocena stanu prawnego obowiązującego na dzień budowy linii energetycznej jak i późniejszy, jednoznacznie wskazywała, iż posiadanie przez przedsiębiorstwo państwowe instalacji przesyłowych doprowadziło wraz z upływem dziesięciu lat, przy przyjęciu dobrej wiary, do zasiedzenia przez Skarb Państwa z dniem 1 stycznia 1975 roku służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Zakładając, że początek biegu terminu rozpoczął się z dniem 1 stycznia 1964 roku. Tym samym okoliczność ta przesądzała o oddaleniu wniosku.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył wnioskodawca, zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 § 1 poprzez nierozważenie w sposób bezstronny i wszechstronny materiału dowodowego prowadzący do uwzględnienia zarzutu zasiedzenia, wbrew temu, że w 2001r urządzenia przesyłowe zostały częściowo zdemontowanej zastąpione nowymi przez co doszło do przerwania biegu zasiedzenia. A także, że zasiedzenie powinno być stwierdzone decyzją sądu w postaci orzeczenia.

- Naruszeniu art. 609 i 610 kodeksu postępowania cywilnego poprzez oddalenie wniosku o ustanowienie służebności przesyłu pomimo nieprzedstawienia przez uczestnika postępowania orzeczenia stwierdzającego zasiedzenie.

- Błędą wykładnię art. 305¹ i 305² kodeksu cywilnego pozwalającą na przyjęcie, że doszło do zasiedzenia mimo, iż przywołane przepisy regulujące prawo do ustanowienia służebności przesyłu zostały wprowadzone z dniem 3 sierpnia 2008r.

Wobec powyższego wniósł o jego zmianę w zaskarżonym zakresie i ustanowienie na prawie własności, zgodnie z art. 305² § 2 Kodeksu cywilnego, służebności przesyłu urządzeń przesyłowych należących do (...) S.A., znajdujących się na nieruchomościach Wnioskodawcy, położonych w miejscowości N., oznaczonych działką ewidencyjną nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej prowadzi księgę wieczystą nr (...), oraz działką ewidencyjną nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej prowadzi księgę wieczystą nr (...), na okres 10 lat, za jednorazowym wynagrodzeniem w wysokości 88 049 zł polegającej na: prowadzeniu przez nieruchomość, położoną w miejscowości N., oznaczoną działką ewidencyjną nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej prowadzi księgę wieczystą nr (...), urządzenia przesyłowego w postaci nadziemnej linii elektroenergetycznej średniego napięcia ((...)), o następującej charakterystyce - linia przesyłowa elektroenergetyczna średniego napięcia, 15 kV, 2 słupy pojedyncze, długość sieci 220 m.b., w pasie 1196 m², prowadzeniu przez nieruchomość, położoną w miejscowości N., oznaczoną działką ewidencyjną nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Ostrowi Mazowieckiej prowadzi księgę wieczystą nr (...), urządzenia przesyłowego w postaci nadziemnych linii elektroenergetycznych niskiego i średniego napięcia („Urządzenie (...)”), o następującej charakterystyce - linia przesyłowa elektroenergetyczna niskiego napięcia, 0,4 kV, 1 słup pojedynczy, długość sieci 70 m.b., w pasie 154 m² oraz linia przesyłowa elektroenergetyczna średniego napięcia, 15 kV, 2 słupy typu „b” (transformator), w pasie 4,60 m², dostępie uczestnika do urządzeń przesyłowych, ograniczonym do przeprowadzania niezbędnych inspekcji ich stanu, usuwania wszelkich awarii i usterek, a także konserwacji i remontów, w tym wymiany zniszczonych i zużytych elementów urządzeń, jak również ich odbudowy, b) prawie przejazdu lub przejścia przez nieruchomości, wraz z niezbędnym sprzętem, koniecznym do dostępu do urządzeń, c) ograniczeniu uprawnień wnioskodawcy w pasach określonych w pkt. a i b przez ustanowienie zakazu wnoszenia w tym obszarze jakichkolwiek budynków i budowli, prowadzenia prac ziemnych, istotnej zmiany ukształtowania oraz przeznaczenia terenu, jak również dokonywania nasadzeń.

Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu za pierwszą i drugą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Ewentualnie w przypadku nie uwzględnienia zaskarżenia, o uchylenie powyższego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna i podlegała oddaleniu na podstawie art.385 kpc. Zarzuty apelacyjne oraz ich argumentacja stawiane orzeczeniu Sądu Rejonowego w Ostrowi M.. nie znajdują poparcia, albowiem Sąd I Instancji rozpoznając niniejszą sprawę dokonał prawidłowej oceny całości zgromadzonego materiału dowodowego, a także wyprowadził z niego trafne ustalenia i wnioski, czemu dał wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego postanowienia. Sąd Okręgowy podziela je w pełni i przyjmuje za własne, bez potrzeby szerszego powtarzania. Stwierdzenie to dotyczy tak przywołanej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego jak i trafności dokonanych wywodów prawnych.

Przytoczona przez skarżącego argumentacja sprowadza się w istocie do dokonania przez wnioskodawcę własnej, korzystnej dla siebie wykładni przepisów prawa oraz polemiki nie popartej głębszą analizą judykatury i literatury przedmiotu w odniesieniu do tezy wokół, której oscyluje cała apelacja, a mianowicie, że instytucja ustanowienia służebności przesyłu jest na tyle nowa, że wyklucza skuteczność zarzutu zasiedzenia.

Odpowiadając zatem na pierwszy z zarzutów apelacji należy wskazać, że zmiany wprowadzone ustawą z dnia 30 maja 2008 roku (Dz. U. Nr 116, poz. 731) w Kodeksie cywilnym w zakresie w jakim uregulowały instytucję służebności przesyłu w niczym nie naruszyły dotychczasowych uregulowań w zakresie w jakim możliwe było nabycie służebności gruntowej (służebności przesyłu) w drodze zasiedzenia. W szczególności dotyczy to zastosowania przepisów art. 172-176, 292 i 352 k.c. Zgodnie z tym ostatnim, kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności; do posiadania służebności stosuje się odpowiednie

przepisy o posiadaniu rzeczy. Służebność gruntowa była instytucją prawa rzeczowego przystosowaną do zaspokajania i obsługi interesów tak właściciela nieruchomości, jak i przedsiębiorcy przesyłowego. Ustanowienie służebności przesyłu mogło nastąpić w drodze umowy odpowiednio w oparciu o przepisy o służebności gruntowej wspartej podstawą art. 285 k.c. Mimo, iż ustanowienie służebności o charakterze służebności gruntowej zabezpieczało interesy właściciela nieruchomości, a także przedsiębiorcy przesyłowego, to zachodziła potrzeba interwencji ustawodawczej mającej na celu dostosowanie służebności gruntowej do wymagań związanych z koniecznością zapewnienia dostępu przedsiębiorcy przesyłowemu do urządzeń posadowionych na cudzych gruntach, a jednocześnie możliwości wystąpienia z wnioskiem nie tylko przez właściciela gruntu, ale także przedsiębiorcę (zob. więcej G. Bieniek, *Nieruchomości. Problematyka prawna*, Warszawa 2011, Wydanie 6 Wyd. LexisNexis, s. 814). Częściowe uregulowanie tej kwestii pozbawiłoby jednak kompleksowego uregulowania instytucji służebności w tak szczególnej postaci jaką jest przesył w ramach działalności przedsiębiorstwa. Nie przekreśla to jednak ani dotychczasowych praw podmiotów stosunku prawnego ukształtowanego w oparciu o poprzedni stan prawny, ani nie kreuje nowych stanów faktycznych do tych jakie istnieją od lat na gruncie. W odniesieniu do powyższego należy stwierdzić, że w ramach podniesionego zarzutu zasiedzenia, uczestnik wykazał, iż jego poprzednicy prawni korzystali z trwałych, widocznych urządzeń w postaci linii napowietrznych i słupów energetycznych, za pomocą których przesyłana była energia elektryczna. Nie kwestionował tego faktu również sam wnioskodawca, tolerując przez wiele lat (de facto wystarczających do zasiedzenia) istnienie trwałych naniesień, widocznych w przestrzeni. Zarówno remont jak i modernizacja tych urządzeń, zdaniem Sądu, świadczą wręcz o stałym i nieprzerwanym posiadaniu służebności przez uczestnika, a wcześniej jego poprzedników prawnych. Przy czym okoliczności te mieszczą się w treści służebności przesyłu i nie powodują zmiany zakresu korzystania przez przedsiębiorcę przesyłowego z nieruchomości.

Chociaż Sąd Rejonowy nie odniósł się jednoznacznie do zagadnienia oświadczenia wnioskodawcy złożonego w 2001r, w którym wyraził zgodę na modernizację linii, to w uzupełnieniu tej oceny, Sąd Okręgowy stwierdza, że czynności tej nie można nadać charakteru prawnie doniosłego, a tym samym przesądzającego pozytywnie o przerwaniu biegu zasiedzenia. Oświadczenia tego nie należy traktować inaczej, jak tylko jako akt zezwolenia na wejście na grunt. Oczywistym bowiem jest, że właścicielem gruntu na którym posadowione są słupy jest P. K.. Wprowadzenie zatem sprzętu i ludzi wymagało elementarnych zachowań uczestnika przy ingerencji w sferę prawa własności. Wypada bowiem przypomnieć, że przedmiotem zasiedzenia nie jest grunt lecz prawo, którego treść polega na określonej służebności – dosłownie: znoszeniu pewnego ograniczenia, w tym przypadku przesyłu energii elektrycznej. Jeśli więc stron nie łączyła umowa o ustanowieniu służebności określająca warunki dostępu do modernizacji linii napowietrznej to oczywistym było, że przedsiębiorstwo nie tracąc prawa do przesyłu za pomocą ustawionych urządzeń, nie miało prawa do samowolnego wkroczenia na grunt. Tylko tak należy rozumieć wyrażoną przez wnioskodawcę w 2001r zgodę w przywołanym oświadczeniu. P. K. nie podjął innych działań, w szczególności zmierzających do bezpośredniej akcji przeciw naruszcycielowi np. wytoczenia powództwa o wydanie nieruchomości, o odszkodowanie itp.

Przechodząc dalej, nietrafny jest zarzut wnioskodawcy o konieczności wykazania przez uczestnika swego prawa w drodze orzeczenia sądu wydanego w postępowaniu nieprocesowym zgodnie z treścią przepisu art. 609 i 610 k.p.c. Sąd w niniejszej sprawie okoliczność tę badał w ramach zarzutu, co jest dopuszczalne zawsze wtedy, gdy ustalenie tego faktu nie należy do samego rozstrzygnięcia w danej sprawie, lecz stanowi jedynie jego przesłankę. Stanowisko to wielokrotnie potwierdził Sąd Najwyższy (także ostatnio w wyroku z dnia 12.12.2008 r., sygn. akt II CSK 389/08) gdzie wskazał, że „istnieje dopuszczalność ustalenia faktu nabycia prawa przez zasiedzenie w innej sprawie niż w postępowaniu o zasiedzenie.” A zatem dopuszczalność ustalenia przez Sąd faktu nabycia prawa (w tym także służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu) przez zasiedzenie w innej sprawie niż w postępowaniu o zasiedzenie nie budzi wątpliwości. W rezultacie przejścia przedmiotowych linii przez kolejne podmioty w ramach przekształceń podmiotowych - na tle zachodzących zmian ustrojowych i ustawodawczych, szczegółowo omówionych przez Sąd Rejonowy, podpadały pod hipotezę normy wynikającej z art. 176 § 1 k.c. w zw. z art. 292 k.c. Była to bowiem kontynuacja posiadania tej samej służebności przez następujących po sobie posiadaczy, co pozwoliło ten rodzaj posiadania zakwalifikować jako podlegający zaliczeniu. Skoro okoliczność ta nie budziła wątpliwości wnioskodawcy, także na etapie zarzutów sformułowanych w apelacji, następstwo prawne pomiędzy kolejnymi osobami prawnymi władającymi przedmiotowymi liniami przesyłowymi, należało uznać za

kluczowe dla uwzględnienia instytucji zasiedzenia. Tym samym chybiony jest zarzut wnioskodawcy, który swoje stanowisko opiera na głównej tezie postawionej w apelacji, że regulacja służebności przesyłu wprowadzona w 2008r nie mogła doprowadzić do zasiedzenia ze względu na wymagany termin, nawet przy przyjęciu dobrej wiary.

Uznając zatem z gruntu tę tezę za wadliwą apelację należało oddalić, przywołując w tym miejscu utrwaloną i stabilną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego, jak też opartą na niej praktykę sądów powszechnych, potwierdzającą, że przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu (art.305¹-305⁴ kc) dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008r., sygn. akt II CSK 389/08, publ. LEX nr 484715, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10.01.2014 r., sygn. akt I ACa 627/13, publ. LEX nr 1425360, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7.10.2008 r., sygn. akt III CZP 89/08, publ. LEX nr 458125). Brak jest także jakichkolwiek podstaw do kwestionowania przez wnioskodawcę możliwości doliczenia przez uczestnika oraz jego poprzedników prawnych do okresu swojego posiadania, okresu posiadania przedmiotowej nieruchomości w zakresie służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu wykonywanego przed dniem 1.02.1989 r. przez Skarb Państwa. Jak podkreśla się w orzecznictwie - jeżeli w okresie przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 31.01.1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 3, poz.11) przedsiębiorstwo państwowe korzystało bez tytułu prawnego z cudzej nieruchomości (niepaństwowej) w zakresie niezbędnym do obsługi i eksploatacji wybudowanych przez to przedsiębiorstwo urządzeń przesyłowych, to było ono posiadaczem służebności gruntowej podobnej do służebności przesyłu w rozumieniu art. 352 § 1 k.c. i istnieje możliwość doliczenia przez osoby prawne do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po dniu 1.02.1989 r. okresu posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty ; także: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12.02.2015 r., sygn. akt IV CSK 293/14, publ. LEX nr 1663414 wraz z przywołanym tam orzecznictwem, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 10.01.2014 r., sygn. akt I ACa 627/13, publ. LEX nr 1425360, wreszcie uchwała składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22.05.2013 r., sygn. akt III CZP 18/13, publ. OSNC 2013, Nr 12, poz. 13). Opisany stan faktyczny mógł prowadzić do nabycia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu w drodze zasiedzenia z tym zastrzeżeniem, że jeśli przed dniem 1.02.1989 r. zrealizowały się przesłanki pozwalające na stwierdzenie zasiedzenia tej służebności, zwłaszcza gdy upłynął stosowny okres posiadania, służebność tę nabywał Skarb Państwa, a nie przedsiębiorstwo państwowe (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22.10.2009r., III CZP 70/09, OSNC 2010, Nr 5, poz. 64, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.12. (...), IV CSK 291/09) Jeżeli do tego nie doszło, a po dniu 1.02.1989 r. utrzymywał się na nieruchomości niepaństwowej opisany dotychczasowy stan faktyczny, po upływie stosownego czasu, determinowanego dobrą lub złą wiarą posiadacza służebności, możliwe było nabycie przez zasiedzenie przez przedsiębiorstwo państwowe lub jego następcę prawnego, służebności gruntowej podobnej do przesyłu, a po dniu 3.08.2008 r. - służebności przesyłu. Okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305¹ - 305⁴ k.c. podlega bowiem doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności (por. uchwała składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22.05.2013 r., (...), OSNC 2013, Nr 12, poz. 139).

W dalszej kolejności, lecz już tylko informacyjnie, należy się odnieść do teorii instytucji zasiedzenia przywołanej przez pełnomocnika wnioskodawcy w uzasadnieniu środka odwoławczego. Oczywistym jest, że przez oddalenie wniosku o ustanowienie służebności przesyłu uczestnik nie nabywa tytułu własności uprawniającego do wpisania tego prawa w księgę wieczystą. Chcąc uzyskać taki skutek, obowiązany będzie do wystąpienia z własnym wnioskiem o zasiedzenie określając jego zakres treściowy. Odwołanie się przez wnioskodawcę do zasady rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych w realiach niniejszej sprawy jest nieuzasadnione. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12.02.2015 r., sygn. akt IV CSK 280/14 - wpisy w księdze wieczystej na gruncie obecnego stanu prawnego nie mają bezpośredniego znaczenia w postępowaniu o zasiedzenie nieruchomości, czy też zasiedzenie służebności. W tym też postępowaniu, w zgodzie z powyższymi wywodami i najnowszym orzecznictwem, sąd zbada na czyją rzecz – Skarbu Państwa, czy konkretnej osoby prawnej- nastąpiło zasiedzenie przedmiotowej służebności i o jakiej treści adekwatnie do wniosku.

Dlatego biorąc powyższe pod uwagę o apelacji orzeczono na podstawie art.385 kpc, a w odniesieniu do kosztów postępowania za II instancję na podstawie art.520§3 kpc w zw. z § 8 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j Dz.U z 2013r., poz.461 ze zm.)

S.O Małgorzata Mikos Bednarz S.O. Jerzy Dymke SR(del) M. S.